

Groene schijn
Een juridische thriller

Van dezelfde auteur

Nooduitgang

Met gelijke munt

Engel des doods

In het rood (e-boek, kort verhaal)

Blauwe maandag (e-boek, kort verhaal)

GROENE SCHIJN

COLLEEN CROSS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Groene schijn
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Colleen Cross (pseudoniem van Colleen Tompkins)
Oorspronkelijke titel: *Greenwash*

Omslagontwerp: Deranged Doctor Design
Vertaling: Berry Minkman
Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk april 2018
ISBN 9789463678292
NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Katerina Carter keek naar haar vriend, Jace Burton. Hij zat met gebogen hoofd en streek afwezig met zijn hand door zijn zwarte krulhaar, helemaal verdiept in zijn aantekeningen.

Dennis Batchelor had zijn privévliegtuig naar Vancouver gestuurd om hen op te halen. De milieuactivist en miljardair had journalist Jace Burton persoonlijk uitgezocht om zijn biografie te schrijven. Hij had erop gestaan dat ze elkaar zouden ontmoeten in zijn afgelegen landhuis in het Selkirkgebergte in het zuidoosten van Brits Columbia.

Kat noch Jace hadden ooit eerder in een privévliegtuig gevlogen. Kat keek haar ogen uit toen de tweemotorige Cessna hoogte won en het door glas en beton gedomineerde stadslandschap van Vancouver achter zich liet. Jace daarentegen was zich totaal niet bewust van zijn luxe omgeving. Ze waren de enige passagiers aan boord.

Het ruime interieur van het vliegtuig was weelderig vergeleken met dat van een toestel uit de burgerluchtvaart. Kat strekte haar benen en was aangenaam verrast dat ze geen last had van de stoel voor zich – die was er namelijk niet. Het pluche meubilair had meer weg van de inrichting van het kantoor van een directeur van een of ander groot bedrijf of een woonkamer dan van een gemiddeld vliegtuig. In de cabine bevonden zich onder meer een rechthoekige eikenhouten tafel en stoelen, zoals je die kon aantreffen in een directiekamer. Kat en Jace zaten in twee van de zes leren leunstoelen met een tafeltje tussen hen in. Het was heel wat beter dan vliegen in de economyclass.

Kat verheugde zich op hun weekendavontuur. Ze had een bedrijf dat zich toegedde op forensisch fraudeonderzoek en had net een grote zaak afgesloten. Met de kersttijd in aantocht was het redelijk rustig. Er waren wel een paar kleine lopende zaken, maar geen urgente. Ze waren al een beetje aan het afbouwen met het oog op de komende vakantie. Oom Harry hield de zaken

in de gaten op het kantoor. Officieel was hij met pensioen, maar hij was zo vaak aanwezig op het kantoor dat hij de status had gekregen van assistent in haar eenvrouwsonderzoeksbedrijfje. Oom Harry beschikte niet echt over administratieve vaardigheden, maar vormde wel goed gezelschap. En zijn aanwezigheid op het kantoor betekende ook dat ze überhaupt dit weekend met Jace mee kon gaan.

Er viel niet veel voor oom Harry te doen op een vrijdag in december, afgezien van het beantwoorden van een paar telefoontjes en het aannemen van postpakketjes chocolade en snoep van zakenrelaties en dankbare voormalige cliënten. Ze kon absoluut geen weerstand bieden aan dergelijke zoetigheden en was daarom blij dat ze dit weekend in ieder geval niet in de verleiding zou worden gebracht. Oom Harry mocht daar lekker van snoepen, wat haar betreft.

Ze had heel veel zin in haar minivakantie in de bergen. Nu de kerst nog maar twee weken ver weg was, kwam ze langzamerhand in de daarbij horende feeststemming.

Over minder dan twee uur zouden ze te gast zijn bij Batchelor in zijn winterlandhuis bovenop een berg. De tijd van het jaar in combinatie met de afgelegenheid van het landhuis in de bergen zorgde ervoor dat je er eigenlijk alleen maar kon komen door te vliegen. Zij mocht mee met het vliegtuig en kreeg er een leuk weekendje bij cadeau.

De streek had een interessante geschiedenis en ze keek er naar uit daar rond te kijken. Ze zouden aankomen in Sinclair Junction, de enige redelijk grote stad in de buurt van Batchelors landhuis. De stad was gesticht nadat er in de buurt goud was ontdekt en maakte een bloeitijd mee toen de spoorwegen naar het westen werden uitgebreid. Toen volgde er een eeuw van achteruitgang, totdat de stad in het recente verleden nieuw leven was ingeblazen als de inofficiële Canadese hoofdstad van de marihuanateelt. Voor een miljardair als Batchelor was het een merkwaardige locatie om een huis te laten bouwen.

Maar misschien was het niet zo vreemd als het leek. Het waren tenslotte zijn groene principes waarop de milieuactivist

en grondlegger van Earthstream Technologies zijn fortuin had gebouwd.

Al deze informatie hadden ze niet echt op hun netvlies gehad totdat Batchelor totaal onverwacht Jace opbelde met het verzoek zijn biografie te schrijven. Het was een verzoek dat Jace niet kon weigeren. Niet alleen vanwege het bedrag van zes cijfers dat hij zou krijgen, maar ook vanwege de aandacht die hij zou krijgen als Batchelors biograaf.

Het schrijven van een biografie was heel iets anders dan Jace' freelance werk als journalist bij *The Sentinel*. Maar het bleef schrijven, en een ander soort teksten schrijven was gunstig voor hem gezien de achteruitgang in de wereld van de kranten. Het schrijven van de biografie van een miljardair verdiende goed en het zou Jace kunnen helpen om zijn schrijftalent te gebruiken om nieuwe wegen in te slaan.

Ze waren nog maar twintig minuten geleden uit Vancouver vertrokken en nu al hadden ze het berggebied aan de kust achter zich gelaten. De lucht was helder en beneden hen strekte zich een enorm bosgebied uit, af en toe onderbroken door blauwe meren, die fonkelden als juwelen in het winterse zonlicht. Voor hen zagen ze de met sneeuw bedekte toppen opdoemen van het Selkirkgebergte en het Purcellgebergte en nog verder die van de Rocky Mountains. Als ze eenmaal geland waren in Sinclair Junction, zouden ze worden opgehaald door een chauffeur die hen de bergen mee in zou neme naar het landhuis van Dennis Batchelor.

De milieugoeroe had zijn activisme ingezet om een miljardenbedrijf op te bouwen. Hij gaf zijn geld uit aan de zaken waar hij voor streed door middel van advieswerk, het opzetten van bedrijfjes op het gebied van zonne-energie en windenergie en door in algemene termen te "investeren in groene ontwikkelingen", zoals hij het graag noemde.

'Wat zal ik gaan doen dit weekend, Jace?' Het hele weekend nietsdoen; dat was heel iets anders dan haar normale 24/7 routine. Als de enige onderzoeker in haar bloeiende praktijk van

fraudeonderzoek was ze er niet aan gewend om gewoon te relaxen. 'Ik had wat werk mee moeten nemen.'

Jace schudde zijn hoofd. 'Dit is de ideale gelegenheid om je te ontspannen. Als ik aan het werk ben, kun jij voor de verandering rust nemen en iets leuks doen.'

'Dat ben ik ook wel van plan, maar ik weet niet zeker of ik dat het hele weekend kan doen.' Ze klopte op haar reistas; ze had een zekerheidje ingebouwd. In die tas zaten gidsen en kaarten van de streek. Verder kon ze een sneeuwschoenwandeling maken of een andere wandeling, afhankelijk van de dikte van het sneeuwdek. Ze had ook een stuk of vijf misdaadromannetjes meegenomen voor het geval ze gedwongen was binnen te blijven. Het enige waar ze echt moeite mee had was helemaal niets doen.

'Het is niet zo moeilijk als je er eenmaal aan gewend bent. Beschouw dit weekend als een welkome interventie. Nu zijn de rollen eens omgedraaid. Ik werk het hele weekend.' Jace zou een eerste concept van de biografie schrijven, zodat Batchelor die voor hun vertrek op zondag kon doorlezen en goedkeuren. Daarna zou hij de biografie afmaken als ze terug waren in Vancouver.

Er was niets mis met vrije tijd, concludeerde Kat. Ze was er gewoon niet aan gewend. Hoe dan ook, ze had haar laptop meegenomen als back-up voor het geval er zich iets voordeed op kantoor. Als oom Harry toch met een vraag belde, was ze erop voorbereid.

De laatste paar dagen was het gebied geteisterd door hevige sneeuwstormen en daarom waren ook hun eigen plannen onzeker geweest tot vanochtend, toen het weer tijdelijk was verbeterd. 'Ik hoop dat we niet ingesneeuwd raken,' zei Kat. 'Ik heb maandagmorgen vroeg een afspraak met een cliënt.'

'Ik denk dat het weer wel mee zal vallen.' Jace keek op van zijn laptop. Hij was heel graag buiten en was vrijwilliger bij de opsporings- en reddingsdienst. Hij verafgoodde Batchelor bijna om zijn inzet voor het milieu. 'Ik kan nog steeds niet geloven dat

hij mij heeft uitgekozen om zijn biografie te schrijven. Hij had zoveel anderen kunnen kiezen.

‘Hij heeft niet zomaar iemand gekozen.’ Ze legde haar hand op die van hem. ‘Hij heeft jón gekozen.’

‘Ik ben een beetje zenuwachtig. Stel dat het me niet lukt?’ Jace’ normale zelfvertrouwen liet hem blijkbaar in de steek omdat hij zo veel ontzag had voor Batchelor.

Kat kneep in zijn hand. ‘Doe niet zo raar. Je schrijft al meer dan tien jaar voor *The Sentinel*. Hij heeft jou gekozen omdat je geweldig kunt schrijven.’

‘Ik heb nooit eerder een heel boek geschreven, laat staan de biografie van een beroemde miljardair.’

‘Je kunt het. En het kan je misschien nieuwe mogelijkheden bieden.’

‘Ik weet het.’ Jace zuchtte. ‘Op de een of andere manier had ik niet gedacht dat mijn eerste boek een biografie zou zijn. Ik dacht dat het een thriller zou zijn of zoiets.’

‘Maakt niet uit. Je weet hoe je moet schrijven en Batchelor vertrouwt je. Jouw ervaring met outdooractiviteiten maakt dat jullie beiden veel gemeen hebben.’ Naast het feit dat hij een opsporings- en reddingsvrijwilliger was, was Jace dol op skiën en maakte hij graag trektochten. Als het om outdooractiviteiten ging, was Jace van de partij. Beide mannen hielden van buitenactiviteiten en gaven om het milieu.

‘Ik hoop dat je je niet verveelt, aangezien ik de hele tijd bezig zal zijn met Batchelor. Aan het eind van het weekend moet ik een eerste concept klaar hebben. Wat heb jij voor plannen?’

Kat lachte. ‘Ik bedenk wel wat.’ Hoewel het leuk zou zijn om zich voor de verandering eens te ontspannen, kon ze Jace misschien helpen. Jace hielp haar vaak met haar fraudeonderzoeken en het zou leuk zijn hem eens een wederdienst te bewijzen. ‘Ik weet zeker dat we wel een paar momenten samen zullen hebben.’

‘Ik beloof niets. Je weet hoe die magnaten zijn. Ik heb het gevoel dat ik bijna elk uur van de dag in zijn gezelschap zal verkeren.’

‘Dat is prima. Ik kan altijd de stad ingaan en rondkijken.’

Kat keek naar Jace’ aantekeningen. ‘Is er iets in zijn leven waar je niet over mag schrijven? Ik wed dat hij wel een paar geheimen heeft.’

‘Ik zou de opdracht niet hebben aangenomen als dat het geval was.’ Jace strekte zijn lange benen uit. ‘Of mijn naam eronder zetten. Iets controversieels is goed. Dat zijn de soort dingen waarover mensen willen lezen.’

‘Dat maakt het boek objectief en evenwichtig. In dat geval komt het allemaal goed.’ Dennis Batchelor werd weliswaar op handen gedragen vanwege zijn werk voor het milieu, maar hij had heel wat vijanden gemaakt met zijn nietsontziende aanpak. Sommigen beschuldigden hem van eigenbelang; dat hij zijn persoonlijke doelen belangrijker vond dan de milieudoelen waarvoor hij streed met behulp van methoden die de aandacht van de media trokken. Maar diezelfde meedogenloosheid was nu eenmaal het verschil tussen miljardairs en andere mensen.

Kat keek aandachtig rond in de weelderig uitgeruste cabine. Het vliegtuig beschikte over minder dan de helft van de zitplaatsen van een normaal vliegtuig en de hele sfeer rondom de vlucht was veel informeler. Geen veiligheidscontroles of wachten om in te checken, geen gedoe met bagage in de vakken boven je hoofd en geen lawaaiërende passagiers. Het was de eerste en waarschijnlijk de laatste keer dat ze had gevlogen in een privévlucht.

Ze hadden bruschetta met gerookte zalm gehad en een selectie van buitenlandse kazen met daarbij mineraalwater met bubbels. Ze zou absoluut kunnen wennen aan deze popsterrenbehandeling. Maar dat was niet verstandig, omdat de vlucht maar een uur in beslag nam. Ze was zich er heel goed van bewust dat dit waarschijnlijk de enige keer was dat haar dergelijke luxe ten deel zou vallen. Het was echt heel iets anders dan de vluchten in de economyclass waar ze aan gewend was, waarbij je opgepropt zat en je eigen eten mee moest nemen.

Batchelor had GreenThink opgericht, de lobbygroep voor het milieu, beroemd om zijn afwijzende opstelling tegenover het

kappen van bossen, viskwekerijen en praktisch iedere activiteit die het grote bedrijfsleven ondernam in de natuur. Sinds de oprichting dertig jaar geleden had de groep regeringen gelobbyd en mensen ertoe geïnspireerd het milieu te beschermen en te behouden.

Ironisch genoeg was deze vasthoudende milieuactivist nu zelf het gezicht van het grote bedrijfsleven geworden. Earthstream Technologies, zijn eigen zeer succesvolle onderneming, was voortgekomen uit zijn inspanningen voor het milieu en had de aanzet gegeven voor zijn miljardenbedrijf. Door middel van een gepatenteerd procedé was Earthstream in staat veel sneller dan de concurrenten vervuilde locaties te saneren; en dat ook nog eens tegen veel lagere kosten.

Earthstreams motto 'Groen is Beter' was waar in meer dan een opzicht. De diverse bedrijfjes van Batchelor maakten gebruik van technologieën die het milieu verbeterden of in stand hielden. Daarnaast had de onderneming een gepatenteerde technologie ontwikkeld om giftige stoffen te doen oplossen zonder gebruik te maken van agressieve chemicaliën. Earthstream was een schoolvoorbeeld van hoe je goed kon doen en tegelijkertijd winstgevend kon zijn.

Kat schudde heen en weer in haar stoel toen de Cessna in wat turbulentie terechtkwam. Ze keek uit het raam en zag dat zich in de net nog heldere en wolkeloze lucht stapelwolken hadden ontwikkeld. De Cessna begon aan de afdaling. Het vliegtuig zakte door de wolken heen en ze zag steile, met sneeuw bedekte bergen en de heldere turquoise kleur van een gletsjermeer gelegen in een breuktrogvallei. De piloot cirkelde om het meer en zette het vliegtuig neer op de landingsbaan langs het water.

Ze stapten uit het vliegtuig in stralende zonneschijn, maar er stond wel een koude bries die van over het water kwam. Er lag een laagje sneeuw op de omringende heuvels. Kat huiverde in haar dikke, donzen jas en dacht na over de volgende etappe van hun reis: naar Batchelors landhuis hoog in de bergen.

Ze werden verwelkomd door een lange man met een baard van achter in de dertig. Hij stak zijn hand uit en glimlachte. 'Ranger. Ik breng jullie naar het landhuis.'

Kat vroeg zich af of dat zijn voornaam of zijn achternaam was, maar ze kreeg niet de kans het te vragen. Binnen enkele ogenblikken voerden Ranger en Jace al een geanimeerd gesprek over skiuitrusting.

Ze keek om zich heen en zag maar weinig activiteit op het kleine vliegveld. Hun vlucht was de enige, ook al stonden er nog vijf of zes vliegtuigen voor of in de hangar. Afgezien van Rangers Landcruiser stonden er geen andere voertuigen klaar om passagiers af te halen.

Ze wist dat het niet zo goed ging met het stadje, maar ze had meer bedrijvigheid verwacht. Ze slingerde haar tas over haar schouder en liep achter Ranger en Jace aan op weg naar de Landcruiser.

Al gauw reden ze een steile weg op naar het centrum van de stad. Ze ving een paar keer een glimp op van het historische centrum toen ze erdoorheen reden en was onder de indruk van de laat negentiende-eeuwse bakstenen gebouwen. Honderdvijftig jaar geleden luidde de vondst van goud en zilver een bloeitijd in en toen volgden er decennia waarin het stadje belangrijk was als spoorwegknooppunt. De gebouwen waren het bewijs van de kortstondige voorspoed van het stadje.

Na bijna een eeuw van langzaam verval had het stadje zichzelf opnieuw uitgevonden als de onofficiële marihuanahoofdstad van Brits Columbia, maar zelfs die bedrijfstak bestond niet meer. De fortuinen die verdiend waren in de heuvels rond de stad waren verdwenen, samen met de mensen. De stad zag er in de buitenwijken tamelijk vervallen en armoedig uit.

Ze wilde best even blijven om het stadje te verkennen, maar hun eindbestemming was nog een uur rijden. Na een paar straten met gesloten cafés en niet echt uitnodigende etalages kwamen ze terecht op een tweebaansweg door een dicht bos. Ze kwamen maar een paar auto's tegen tijdens de rit, dus Kat was verbaasd toen ze na drie kwartier plotseling moesten remmen.

Een stuk of tien auto's, bijna allemaal kleine vrachtwagens en SUV's, stonden slordig geparkeerd langs de kant van de weg. Ranger ging langzamer rijden en draaide de grindweg op direct voor de auto's. Een van de auto's blokkeerde de weg.

In de wijde omgeving was niets te bekennen. Waar kwamen die auto's vandaan?

Een stuk of twintig mannen en vrouwen stonden op de weg, vijftien meter verwijderd van de afslag. Ze zwaaiden met borden met daarop protestslogans. Het was een wegblokkade.

Kat ging een beetje nerveus verzitten. 'Wie zijn die mensen?'

Ranger reed nu stapvoets. 'Gewoon een stelletje oproerkraaiers. Daar zijn er veel van hier in de buurt.'

'Wat willen ze?' vroeg Jace.

De mannen en vrouwen op de weg droegen allemaal borden. Op een ervan stond: *Bescherm ons drinkwater*. En op een ander: *Wij wonen hier. Geen vergiftigd water*.

Een stukje verder stond een ander groepje rond een provisorisch vuurtje in een olievat. Een semipermanent hutje van triplex verschaftte hun enige beschutting. Ernaast lagen een paar plastic stoelen.

'Van alles,' zei Ranger. 'Ze zijn faliekant tegen bouwplannen van welke aard dan ook. Net alsof daar bij hun eigen huizen en boerderijen ook nooit sprake van is geweest.'

Kat wisselde een blik van verstandhouding met Jace. 'Woon je hier zelf?'

Ranger knikte. 'Ik woon op het landgoed in een apart huisje.'

Kat nam aan dat dit inhield dat hij geen land bezat in het gebied. Dat verklaarde waarom bouwplannen hem niet zoveel zeiden. Hij had geen land, dus het maakte hem niets uit.

'Wat is er mis met het drinkwater?' vroeg Kat.

'Eigenlijk niets. Hun reactie is overdreven en ze veroorzaken problemen met hun bangmakerij.'

'Waarom zouden ze dat willen?'

Hier in de buurt bevindt zich een oude mijn. Die is al een paar jaar dicht, dus er is geen bedrijvigheid. Een klein deel van het residubekken – daar wordt het afval zoals stenen, water en

oplosmiddelen van de mijn in opgeslagen – is lek geraakt en ze denken dat daardoor het water wordt verontreinigd.

‘En is dat niet zo?’ vroeg Jace.

‘Technisch gesproken wel, maar het stelt niet veel voor. Het residubekken raakte overstroomd, maar het water is nooit terechtgekomen in Prospectors Creek. In het grondwater werden wel geringe sporen van verontreiniging aangetroffen, maar dat was drie jaar geleden. De locatie is volledig gesaneerd en het verontreinigde water is nooit terechtgekomen in de watervoorziening op iemands land. Maar zo zien zij het niet. Zij beweren dat ze schade hebben opgelopen, maar volgens mij zoeken ze naar een excuus om ruzie te maken. Of een schadeclaim in te dienen.’ Ranger ging nog langzamer rijden toen hij dichterbij de groep kwam.

‘Als dit gebied zo afgelegen is, waarom zijn ze hier dan überhaupt?’ vroeg Kat.

Ranger keek naar haar in de achteruitkijkspiegel. Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wat bedoel je?’

‘Nou, ze kunnen hier dagen staan zonder dat er een auto voorbijkomt.’

‘Ze hebben me zien vertrekken en wisten dat ik terug zou komen, dus hebben ze de troepen bij elkaar gehaald,’ zei hij.

‘Maar het protest heeft toch geen invloed op jou? Is de betoging voor óns bedoeld – voor je gasten?’

‘Voor een deel. Maar ook als jullie hier niet zouden zijn, zouden ze de weg hebben geblokkeerd. Ze vinden het leuk ons dwars te zitten. Ze staan hier bijna elke dag. Maar zoals ik al zei, het slaat nergens op. Het water is schoon – en dat is altijd het geval geweest – en het wordt regelmatig getest.’ Ranger stopte toen een slanke vrouw van in de zestig op hen afkwam. ‘Het heeft in ieder geval niets met Dennis te maken.’ Hij draaide het raampje open en leunde wat naar buiten. ‘Elke.’

‘Je kunt hier niet langs.’

‘Je moet me er toch doorlaten. Ik woon hier.’

Elke keek speurend de auto in. ‘Wie zijn die mensen?’

‘Dat gaat je niets aan. Maar je mag het wel weten. Het zijn vrienden van Dennis. Wees nu een goede buur en laat ons erdoor.’

Elke keek boos, maar deed een paar stappen achteruit. Ranger reed langzaam langs het groepje, terwijl de verzamelde mensen hem allerlei verwensingen toeschreeuwden.

Toen ze erlangs waren, draaide Kat zich om en keek naar het groepje. ‘Je hebt hier in de buurt een interessant welkomstcomité.’

De demonstranten lieten hun borden vallen en liepen terug naar hun provisorische schuilhutje. ‘Het moet wel vreselijk koud zijn als je hier buiten staat,’ vulde ze nog aan.

‘Degenen die verstandig waren, zijn een poos geleden al afgehaakt,’ zei Ranger. ‘Maar er zijn er altijd een paar die niet van opgeven willen weten.’

‘En daar is Elke er een van?’

‘Klopt. Zij en haar man willen een financiële regeling. Belachelijk, omdat zij helemaal geen schade hebben geleden. Zij hebben het over een waardedaling van hun land, maar het land hier in de buurt is nooit veel waard geweest. Ze zoeken gewoon een excuus om geld te verdienen.’

‘Waarom vallen ze Dennis dan lastig? Hoe zit het met de eigenaren van de mijn?’ vroeg Jace.

‘Dat zijn buitenlanders,’ zei Ranger. ‘Aangezien ze die niet echt kunnen aanpakken, gaan ze ervan uit dat ze aandacht krijgen als ze Dennis het leven zuur maken. We proberen hun geen aandacht te geven.’

‘Waar is die mijn?’ Kat had geen enkel teken van bedrijvigheid gezien nadat ze Sinclair Junction achter zich hadden gelaten.

‘De Regal Gold-mijn is een stukje verder op deze weg. Hij grenst aan Dennis’ land. Als een milieuactivist als Dennis zich er geen zorgen om maakt, dan hoeven zij dat ook niet te doen. Zij maken van iets heel kleins iets heel groots en willen gewoon ruzie maken.’

‘Wie zijn precies de eigenaren van de mijn?’ vroeg Jace.

‘Regal Gold is eigendom van een Chinees bedrijf, dat graag zoveel mogelijk buiten beeld wil blijven. Het is onmogelijk om met de buitenlandse eigenaren in contact te komen. De actievoerders hebben geklaagd bij de regering, die aangeeft dat het ook niet hun verantwoordelijkheid is. Dus hebben zij het idee dat ze hun pijlen dan maar moeten richten op Dennis, aangezien hij een milieuactivist is. Ze denken dat ze hem het gevoel kunnen bezorgen dat hij hun zaak moet gaan bevechten.’ Hij schudde het hoofd. ‘Ze hebben het mis. Hij houdt er niet van onder druk te worden gezet.’

Kat lachte. ‘Het is wel ironisch, vind je niet, dat uitgerekend Dennis Batchelor te maken krijgt met actievoerders?’

Ranger zei niets. Deze keer vermeed hij haar blik in het achteruitkijkspiegeltje en ging niet in op haar opmerking.

Zij vond het wél grappig, maar misschien had ze haar mond moeten houden. Ze reden verder op de steile grindweg, steeds hoger de berg op. Af en toe hield de bomenrij op en kon Kat een glimp opvangen van de vallei beneden. Het uitzicht was adembenemend: hoge bergen met een blauw meer en sneeuw eromheen.

‘Het is hier heel mooi, zo ongerept en woest.’ Ze begreep heel goed waarom Batchelor in dit gebied een huis had laten bouwen. Het was niet ver vliegen van Vancouver, maar toch was het hier afgelegen en niet gemakkelijk bereikbaar voor de media en het grote publiek.

Een paar minuten later liep de grindweg niet meer omhoog; ze kwamen op een asfaltweg terecht die over een groot plateau bovenop de berg liep. Het landhuis van Dennis Batchelor was gelegen aan het eind van het plateau en was zichtbaar van een paar kilometer afstand. De gigantische constructie van steen en hout was gebouwd op een rotswand die zich onderscheidde van het verder vlakke landschap. Het huis leek op een blokhut, maar dan wel een zeer uit de kluiten gewassen blokhut. Aan twee kanten van het huis stonden bomen en kleine gebouwtjes. De voorgevel was van glas en gaf uitzicht op de vallei beneden.

Even later zaten Kat en Jace een kopje cappuccino te drinken in de grote ontvangstruimte terwijl hun kamer werd klaargemaakt. Ze hadden een eigen blokhuut, gebouwd op het randje van de rotswand. Kat begon het allemaal steeds leuker te vinden.

De grote ontvangstruimte van het landhuis was al groter dan hun hele huis bij elkaar. Ramen met kamerhoog glas werden afgewisseld met massieve houten balken en natuursteen, wat het gevoel gaf van luxe die niet protserig was. De enige muur werd opgeluisterd door een enorme open haard waarin een groot vuur brandde. Naast de haard hingen foto's van Batchelor door de jaren heen. De foto's hingen in chronologische volgorde en boden zo een tijdlijn in beeld van het leven van Batchelor en de milieubeweging die hij was begonnen.

Met de eerste foto had Batchelor internationaal roem verworven. Een paar actievoerders blokkeerden een weg naar een houtkapgebied onder wie een koppig uitziende Dennis Batchelor, die toen ergens in de twintig was geweest, en de persoon in het midden van de foto. Hij had zichzelf vastgeketend aan een oude Sitka Spruce-boom. Hij grijnsde uitdagend in de camera. Tegenover hem stonden een stuk of tien houthakkers, die hun doorgang geblokkeerd zagen. Achter de houthakkers stond de politie, die geen zin had om iets te ondernemen wat een vechtpartij zou kunnen uitlokken.

Dat moment, vastgelegd door de cameralens, was de katalysator geweest die de publieke opinie ten aanzien van het lot van de Carmanahvallei en haar beroemde totemberen had doen omslaan. Er waren al jaren protesten, maar die dag betekende het omslagpunt. Er verzamelden zich talloze actievoerders om zich aan te sluiten bij de strijd. Het vormde het begin van Batchelors kruistocht ter ondersteuning van het milieu. Hoewel Batchelor absoluut niet de eerste actievoerder was, trokken zijn charisma en zijn buitenissige, aandachttrekkende gedrag een kritische massa aanhangers aan. Zijn uiterst gedurfde stunts leverden geweldige videobeelden op en hij verwierf een haast mythische status als actieheld. Veel van zijn stunts waren extreem gevaarlijk, maar hij kreeg de aandacht die

hij wilde. Hij was zelfs bereid om uit een vliegtuig te springen en zich met zijn parachute naar de plek te begeven waar een houtkapoperatie aan de gang was als het niet anders kon.

Zijn idealisme in combinatie met zijn knappe uiterlijk leverde hem vele – vooral vrouwelijke – aanhangers op. De publieke opinie dwong de regering om het overblijvende oerbos te behouden en te beschermen.

Hij was nog maar begin dertig toen hij GreenThink oprichtte, de milieubeweging die een hele generatie jonge mensen inspireerde. Daarna gebruikte hij zijn passie voor het milieu voor het opzetten van een hele reeks winstgevende bedrijven. Het meest recente, Earthstream Technologies, was één groot succesverhaal met een omzet van miljarden. Kat vroeg zich af of de hippie die zich had vastgeketend aan een boom ooit had gedacht dat hij op een dag miljardair zou zijn.

‘Jullie zijn er!’ Ergens achter hen hoorden ze een enthousiast bulderende mannenstem.

Kat draaide zich om en zag Dennis Batchelor in de deur-opening staan. Hij was dertig jaar ouder en bijna twintig kilo zwaarder. Zijn eens knappe gezicht had nu bolle wangen en hij had donkere schaduwen onder zijn ogen. Hoewel hij nog steeds leek op de jeugdige actievoerder op de foto, hadden de miljarden wel hun tol geëist.

Hij droeg een flanelen overhemd, een oude spijkerbroek en afgetrapte cowboylaarzen. ‘Hier draagt niemand een pak. Je komt gewoon zoals je bent.’

‘Dat snap ik.’ Kat nam een slokje van haar cappuccino en wees naar de grootste foto. Daarop stond Batchelor tegenover een vrachtwagen met boomstammen midden op een verder verlaten bosweg met eeuwenoude Sitkadennenbomen erlangs. ‘Ik kan me herinneren dat ik als jong meisje die foto zag. Ik had nog nooit over natuurbehoud nagedacht, totdat ik jou zag.’

‘Dat gold voor bijna iedereen. Daarom moest en zou ik niet opzijaan voor die vrachtwagen.’ Batchelor lachte. ‘Hoewel ik wel bang was dat ze gewoon over me heen zouden rijden. In die tijd ging het er hectisch aan toe.’

‘Die dag redde jij het bos,’ zei Jace.

‘Iemand moest het doen,’ zei Batchelor. ‘Toen het nog kon. Als die weg was gebouwd, had dat allerlei problemen met zich meegebracht. Mensen, voertuigen, vervuilende industrieën. Als de leefomgeving eenmaal verwoest is, is het moeilijk om die weer te herstellen.’

‘Je hebt een hele generatie geïnspireerd en daar hoor ik ook bij,’ zei Jace. ‘De waarheid aan het licht brengen, hoe omstreden die ook is. Om die reden ben ik journalist geworden.’

Batchelor lachte. ‘Dat is een groot compliment. Daarom heb ik je ook uitgekozen voor mijn biografie. Ik moet werken met iemand die begrijpt waar het bij mij allemaal om draait.’

Het schrijven van Dennis Batchelors biografie was een grote kans; een kans die je maar één keer kreeg in je leven. Een kans die een breekpunt kon zijn in Jace’ carrière. Er gingen talloze geruchten dat de magnaat een heel moeilijk mens was om mee samen te werken, maar Kat zag daar geen enkele aanwijzing voor. Tenminste, nog niet.

Batchelor wandelde naar de open haard. ‘Je houdt van het buitenleven, net als ik.’ Hij knikte naar Kat. ‘Ik dacht dat jullie een weekend hier wel zouden waarderen. Is de omgeving niet adembenemend?’

‘Ongerepte natuur,’ viel Jace hem bij. ‘Dit is een prachtige plek.’

‘Het kostte me tien jaar om dit te laten neerzetten,’ zei Dennis. ‘En uiteindelijk ben ik bijna nooit thuis om ervan te genieten.’

2

De zogenaamde “blokhut” van Kat en Jace was meer dan tweehonderdvijftig vierkante meter luxe, een authentiek houten gebouw met een zeven meter hoog plafond en een galerij op de eerste verdieping. De benedenverdieping was één grote ruimte met uitzondering van twee slaapkamers en een badkamer.

‘Ik kan gewoon niet geloven dat we dit allemaal voor onszelf hebben,’ zei Kat. ‘Ik geloof niet dat ik ooit heb geslapen in zo’n luxe omgeving.’

Jace knikte. ‘Jij hebt in ieder geval de kans om ervan te genieten. Ik ben het hele weekend druk aan het werk met Dennis.’

‘We hebben toch wel wát tijd samen?’ Kat had zich voorgesteld dat ze zouden gaan skiën of een sneeuwschoenwandeling maken in de spectaculaire omgeving. ‘Misschien later vanmiddag?’

‘Ik zou er niet op rekenen. Mensen als Dennis lijken wel de hele dag door te werken, altijd op zoek naar manieren om nog meer geld te verdienen. Daar gaat het bij dat boek natuurlijk ook om: een manier om munt te slaan uit zijn naam. Hij wil zondag al een eerste concept hebben.’

‘Dat is belachelijk snel. Maar uiteindelijk zal ‘t het wel allemaal waard zijn. Door het werken met een miljardair word je zelf ook bekend.’ Een boek over Dennis Batchelor stond praktisch garant voor een bestseller. Niet alleen Jace bewonderde de man; veel mensen verafgoodden de beroemde milieuactivist. Iedereen in Noord-Amerika kende hem.

Kat ritste haar tas open en haalde haar laptop eruit. Ze deed de oplader in het stopcontact. ‘Als ik helemaal niets te doen heb, is dit de beste plek om niets te doen.’

‘Je hoeft je alleen maar te ontspannen,’ stemde Jace in. ‘Zet je telefoon uit en trek je terug uit de wereld.’